

Sevgi Demetleri

– Öztürkçe · 30 Kasım 2022

İslam; geniş bir yelpazedir, Uluslararası bir sistemdir! İslamda; İrk, renk, ülke, dil, coğrafya, sınır farklılığı yoktur. Bu açıdan, İslama inanan herkes kardeştir. Buna dini literatürde; ümmet denir.

Bir Müslüman, yanlış yaptığı zaman, el birliğiyle düzeltmek hepimizin görevidir. “Yanlış yaptı” diyerek, cemiyetten, toplumdun uzaklaştırmak yoktur. Eğer işin içinde, terör, ülkelere ve insanlara katliam gibi eylemler yoksa ufak tefek kusurlar affedilir.

Mevlana Celaleddin-i Rumi'ye isnat edilen ama aslında ona ait olmayıp İranlı şair Ebu Said Ebu'l Hayr'a ait olan;

“Gel ne olursan ol yine gel...” sözü hepimizi en kısa zamanda dönüştürmeye yönelten, etkin bir ifadedir.

Gel ama geldiğin gibi kalma, çamur geldiysen, hamur olarak; kamış geldiysen ney olarak; yamuk geldiysen, elif olarak... git demektir. Çünkü eğri cetvelden doğru çizgi çıkmaz.

Sevgiyi içine yerleştiren insan; ailesine, yakın çevreye ve her tarafa bunu yayar. Dolayısıyla bu insanda; hoşgörü, sabır, güler yüz, samimiyet ve empati duyguları gelişir.

Kainat, sevgiyle cennet olur. Sevgi; insanın gönlünü, evini, çevresini, işini, aşını, bakışını gülistan yapar.

Seven sevilir. Sayan sayılır. Allah bunun için; “Sizin duanız olmasa Allah size ne diye değer versin” derken bu anlatılır. Tasavvuf dilinde buna; “MAKAM-I MAHMUD” adı verilir.

“sevdim”, “seviyorum” demek kolay, ama sevilme, sevgiyeye layık olmak zordur. Güzel konuşan, güzel iş yapan, herkesle ilgileneni herkes sever.

“Sevgide temizlik şarttır” desem ne dersiniz? Gerçekten, temizlik olmadan sevgi olmaz. İç alemi kötülüklerle dolu, fitne fücür olan kimse temiz değildir. O yüzden; “Önce can, sonra canan” sözü bunu anlatmak için yerinde bir sözdür. İçi dışı bir olmayan, insanları sevemez. Bırakın insanları; tabiatı, çevreyi, hayvanları ve dolayısıyla ALLAH'ı sevmez.

Sevgi; ilahî sevgi, insanî sevgi, erotik sevgi diye farklı gruplara ayrılabilir. İnsanın olgun özelliklere, güçsüz ve zayıf insanlara, hayvanlara olan sevgisi bu alt grupları oluşturur.

Aşk, sevginin tutkulu ve derin biçimidir. Aşkın en önemli özellikleri; sadakat, bağlılık ve şefkattir. Bu üç hususiyet, aşk ile sevgi arasındaki farkı gösterir. Âşık olan kişide önceliği duygular almış ve muhakeme ikinci plâna düşmüştür. İhtirasla seven kişilere ‘delicesine âşık’ denilmesinin sebebi de budur. Âşık, sevdiği için kendi çıkarını terk eden kişidir.

Aşkta hoşlanma ve sevgide yaşananndan farklı olarak şefkat vardır. Genel olarak aynı doğru üzerinde bulunduğu düşünülse de sevgi ile şefkat birbirinden ayrı şeylerdir. Bir insanın âşık olup olmadığı onun şefkatine bakarak anlaşılabilir. Ayrıca şefkat, karşılık beklemez ve şarta bağlı değildir. Şefkat hisseden kişi âşık olduğu insanı ne pahasına olursa olsun mesut etmek ister.

Âşık, 'Onu mutlu etmeliyim' düşüncesiyle hareket eden, sevdiğine karşı her türlü fedakarlığa hazır insandır. Hakiki aşk, tanımlanarak yaşanan aşktır. Aşk, samimiyet ve içtenlik taşıyan bir histir. Âşık, 'sevdiğime bütün sırlarımı anlatabilirim ve o hayatımdaki en özel kişidir' diye düşünür. Ayrıca aşkta mantığın ikinci plânda olduğu, tutkunun yaşandığı bir boyut vardır.

Aşk ile bağıllık arasında da yakın bir ilişkiden sözedilebilir fakat her aşk bağıllık, her bağıllık da aşk demek değildir. Bazı insanlar birbirlerine bağılı olduklarını zannetseler de onları bir arada tutan, ortak menfaatleridir. Çıkar ortadan kalktığında sevgi ve aşkta uçar. Menfaat özellikle mecazî sevgilerde görülür.

Meselâ, bir insanı fizikî güzelliği için seven kimse, güzellik ortadan kalkınca sevmekten vazgeçer. Oysa gerçek aşkta karşıdaki insanın kimliğini sevmeye duyduğu hâkimdir. Bir kimse sevdiği kimse için 'onunla beraber olmadığım da mutlu değilim' diye düşünüyorsa bu aşktan kaynaklanan bağıllıktır. Ama vatanî görev gibi mecburen hissedilen bağıllıklar da vardır.

Kadın erkeğe, erkek kadına sadıktır lâkin; sevmez ve öfkelenen öfkelenen bağılıdır. Pek çok evlilikte olduğu gibi itaat vardır ancak bu, askerî görevden kaynaklanan bir itaate benzer.

Burada zaman zaman bağıllıkla karıştırılan bağımlılık kavramını da açıklamakta fayda var: Bağıllıkta kişi sevdiği insan tarafından psikolojik ihtiyaçları karşılandığı için tatmin duygusu yaşar. Oysa bağımlılık çıkar ilişkisidir. Tıpkı başka şans olmadığı için oluşan şirket ortaklığı gibi...

Sevgi; beş harften ibaret bir kelime. Dil ile söyleyivermek, "seviyorum", "Aşkım" demek, "canımsın", "ciğerimsin"... ifadelerini kullanmak gerçek sevgi midir?

Sevginin; vatani, ırkı, rengi, cinsiyeti, dili, yaşı, zamanı...yoktur. O, gönülde parıldayan bir ışık gibidir. Işık, nasıl karanlıkları aydınlatırsa, sevgi de içimizdeki; nefret, kin ve düşmanlık...karanlıklarını aydınlatır. Sevgiyi tarif edemezsiniz. Onu bir kalıba da koyamazsınız.

İnsan; ailesinden, anne, baba ve hocalarından, çevresinden etkilenir. Bu etkilenme; kitaplar, sohbetler, öğütler ve yolculuklar... şeklinde kendini gösterir. İcabında bir söz, insanın hayatında değişiklik yapar. Öyle zaman olur ki; beden dili dediğimiz davranış, hal ve hareket, bin sözden daha hayırlı olabilir. Bu yönüyle Kur'an, en büyük etkileme gücüne sahip ilahi bir mesajdır. Kur'anı okuyup da, etkilenmeyen, onun mesajlarıyla hayatı değişmeyen insan yoktur. Bu etkilenme; kendini o mesajın sihirli ifadelerine kaptırma, ilahi kelama önem vermekle olmaktadır.

"Tevrat'la yükümlü tutulup da amel etmeyenlerin durumu, ciltlerle kitap taşıyan eşeğin durumu gibidir. Allah'ın ayetlerini inkâr eden topluluğun hali ne kötüdür. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (Cuma/ 5) diyordu yüce kitabımız. Uygulama, amel, eylem, yapıp etmek, ter dökmek, alını terletmek...önemlidir.

"İnsanlar birbirini neden kırıyor? Niçin kavga ediyor? Hepsine yetecek kadar yer var dünyada. Alıp veremedikleri nedir? Neden; teröre, düşmanlığa, öfkeye zemin hazırlıyorlar? Neden savaşlar var? Dünya

savaş için mi kuruldu? Neden; “ben iyiyim sen fena, ben yiyeyim sen yeme” kafasızlığı yapıyorlar? İnsan; zalim, kan dökücü, savaşçı, yeryüzünü terörize eden bir varlık mı? Allah, meleklerle; “Ben, yeryüzünde bir insan yaratacağım” buyurduğunda, meleklerin; “yeryüzünde kan döken bir varlık mı yaratacaksın?” diye itiraz etmelerinin sebebi bu mu? Bunlarda insan sevgisi yok mu? İnsan bu demek mi? O zaman Allah, insanı niçin yarattı?...”

Günlük hayatta sık sık, birbirimizle anlaşabilmek için baş vurduğumuz, iyi bir iletişimin şartlarından olan kelimeler kullanılıyor. Konuşmalar, yazmalar kelimelerden oluşuyor.